

SPRÖDA VISDOMSDIKTER

Diktsamlingen Nära är Brita af Geijerstams andra. Debuten för några år sedan med boken, Vad är kärlek, visade på en varm och livsbejakande hållning. Den nya samlingen följer upp denna ljusa och mogna livshållning. Ett hundraårigt liv förmedlat genom enkla och okomplicerade dikter.

Författaren vill nå fram till det enkla uttrycket, som i vissa stunder närmar sig det naiva. Men i det naiva och oskuldfulla kan ju även finnas en sanning.

Brita af Geijerstams nya dikter vill jag inringa med orden: "den enkla visdomens ord". Det flyter genom den enkla rimflätan en puls av igenkännande och samtidigt en klar avgränsning till det svåra och komplicerade. Dikterna blir bärare av de stora, tydliga symbolerna och markörerna. "Vind, strand och hav" går samman med "famn, fjärran och det avlägsna landet." En övergripande romantik, om man så vill. Eller som i den korta dikten om sekunden och evigheten:

*En sekund för länge
såg du mitt jag.*

*En sekund av evighet.
Då visste jag.*

Men ibland blir det lite för förenklat. Sammanhangen blir okomplicerade, ytliga. Det talas om "lyckans väg", som går genom "eld och vatten." Och naturligtvis hamnar författaren då "i den stjärnklara natten." Det låter som ett eko från den traditionella romantiska poesin, som många stjärnskådande poeter skrev redan för ett sekel sedan, liksom med den "hemliga trädgården", som "bara är min".

Vad skall man då säga om en dikt, som blir en kombination av en hänförd Bo Setterlind och en förgylld Nils Ferlin? Ja, faktiskt inte så mycket. Det kan bara konstateras att det är anmärkningsvärt att poesi kan skrivas i hög ålder, men bara för det skall inte läsaren tro att det är bra.

Med andra ord är detta ingen unik dikt, såsom poesi betraktat. Den är epigonartad och har drag av osjälvständighet och ett lånat, klasiskt romantisk ordförråd och språkbruk. Många har sagt det tidigare men det kan kanske aldrig sägas tillräckligt många gånger dvs. om "livets sprödhet och gåta", som författaren skriver mot slutet av samlingen:

*Så tunn så spröd
är livets tråd.*

*Det känns nästan
som en nåd
att ännu minnas
rosors namn.*

*Att ta en unge
i sin famn.*

*Att känna vinden
i sitt hår.*

*Att tiden stilla
går och
går.*

De fem avdelningarna inleds med stiliserade tuschteckningar av Tord Nygren.

Hans-Evert Renérius

Brita af Geijerstan, nya dikter, NÄRA, Norstedts.